

MARIJIN

Nevtepeno poprijeta

Pobožen mesečen list. Priloga na spomin pětidesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtopeno poprijete. Vrejtije ga z dovolenjom više cerkvene oblasti, šteto je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štiriizezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Pojdite k Jožefi i kajkoli vam On pove, včinite!

(Gen. 41—45.)

Vam je, dragi krščeniki znana i v srce zakopana genljiva zgodba sv. patriarke, egiptovskoga Jožefa. Njegova čistost, njegova ljubezen do sovražnikov, njegovo nedužno trpljenje, njegova pregloboka poniznost i obilna vsmilenost do stiskanih i trpečih povijajo šopek ti najlepših jakosti v zgodovini staroga zakona. Koga nebi do srca genola njegova junaška ljubezen do deviške čistosti, šteta ga vodi, da se strga z rok plemenite gospé, šteta ga je na nečistost nagibala i raj ide v strašno vozo, kak pregreši proti svetoj čistosti? Koga ne bi streznila, či je še tak zagriženi srdnik, njegova ljubezen do sovražnikov, šteta v gladi ravno tistim deli silje v obilnosti, šteti so ga moriti šteli i ga z očinih prs strgali pa tujincem odali? Pa bi se ne spoto gizdavec, posvetajak i nagno na poniznost, gda vidi njega poniznoga i do vsakoga ljubeznivoga, njega bivšega roba povzdignjenoga v bližino kraljevskoga trona? Koga ne bi vlekla poniznost tistoga Jožefa, koga velikost sam krao posvedoči, gda ga imenuje za rešitela sveta i vsem narodom pomoči potrebnim pot k njemu kaže rekoč: „Pojdite k Jožefi i kajkoli vam On pove, včinite!“

I če tak močno vpliva življenje sv. očaka, egiptovskoga Jožefa na naše duše, ki je pa samo predpoda bio najsvetejšega Jožefa, Jezušovoga hranitela, kak more te toga vpliv spremeniti nás? Če senca posveti že nas, ka bomo dobili od sunca? Če se tisti imenuje že za rešitela sveta, ki je samo kazao na Boga-

Zveličara, ka naj povemo od njega, ki ga je sam hrano, oblačo, varvao i rešo z roke krvoločnoga Heroda i ga odgojo za celoga sveta odkupljenje?

Na naše pitanje odgovori sv. kat. Maticerkev. I njeni odgovor je svetek, dvoji svetek nastavljen na čast sv. Jožefi. Prvi se obhaja 19. marca i je podignjen na stopnjo najvećih svetkov to je svetek *prve vrste* je, tak veliki ka se te den drugih svetnikov ne spomina Maticerkev samo sv. Jožefa. Te drugi je pa od srede do srede med tretjov nedelov po Vuzmi, to je osemndevni svetek na čast sv. Jožefi kak patroni, oči, zagovorniki Materecerkve. Nači ešče pravimo tomi svetki „varstvo sv. Jožefa“. Sv. Jožef je najveći svetnik i patron, oča Materecerkve, kak je bio namestnik večnoga Oče kršni oča samoga božega Sina, Jezuš Kristuša. To je najvećka čast i oblast na zemlji po našem odrešenju. Do višije je človeki ne mogoče priti. To svedoči sv. Materecerkvi od sv. Jožefa. Od Bl. D. Marije ne govorimo. Njena čast ino dika je nezapopadna. Zvun Boga jo nišče nemore zapopasti, najvišji angelje nej, sv. Jožef nej, nišče nej. Njena duševna lepota sega do božanstva gor i čeravno ma mejo, ar je i ona človeče bitje, zvun Boga je njedno stvorenje ne more zgruntati. Njo pustimo na njenoj nedosegljivoj časti i se z srca radujmo, ka tak preveč dobro mater mamu. Očo, sv. Jožefa gledajmo v njegovoj časti na keliko to naše slabo oko more prenesti.

Koga je većin Bog z svojov prečistov materjov gledao i bogao svojih treseti let, naš slab pogled toti ne more zadostno prenesti. A ka smo mogoči, slaba dečica, li včinito, naj svojo dužno hvalo i čast Njemu kak oči svojemi prikažemo.

Bogoslavci, sv. Materecerkve vučitelje trdijo, da sveti Jožef med vsemi svetniki prvo mesto zavzeme, On je prvi med vsemi angeli i svetniki tak, kak Prečista D. Marija više vseh stoji. Njednoga angela i svetnika ne najti v nebi, šteti bi tak čisti, tak krotek, tak dober bio kak On. Pa jeli, kak nas vlečejo i do skuz gibljejo junaški čini sv. apostolov, mantrnikov, devic i drugih svetcov. Sv. Jožef vse prekosi z svojimi jakostmi, prvi je med njimi. Njegova jakost i čast je vekša kak šterogakoli svetca i angela zvun Bl. D. Marije. To nam posvedoči Maticerkev, nezmotljiva Maticerkev, gda ga v litanijah imenuje za „najpravičnejšega, najčistejšega, najmodrejšega, najmočnejšega, najpokornejšega, najvernejšega.“ Ti izrazi pomenijo, ka te, gda so drugi svetniki čisti, je on najčistejši med njimi, kda so drugi moćni, verni, pokorni itd., je on najmočnejši, najvernejši, najpokornejši itd. med njimi. Svoj navuk zida Maticerkev na svedočanstvo sv. Duha, ki sv. Jožefa v evangeliumi sv. Mataja v l. poglavju i 19. redi za „pravičnoga moža“ imenuje. Sv. Duh, večna pravica, sam trdi o Njemu, da je bio pravičen to je vu vsem sveti. Najbole pa odkriva Bog njegovo

velikost s tem, da ga zvoli za hranitelja i rešitelja svojega Sina. Moj Bog, kak bi pravo, nemogoča pa li istinska reč. Bog pride v smrtno nevarnost i reši ga Jožef. Bog pride na zgubo i najde ga Jožef. Tak velika je bila sv. Jožefa ljubezen do Boga, ka čeravno je čuo z vust sv. Simeona reči sv. Duha, štere so to strašno pravico glasile, ka Jezuš znamenje bo, štero mi de se *protigučalo*, ka de teliko nedužni Sin boži trpo ka za togavolo ešče Marijino močno i presveto dušo moč prebodne — čeravno je sv. Jožef to čuo i znao, čuto v lastnom srci i trdno vervaov z svojov vervajočov dušov, li je ne odstopo od Jezuša, trpo je z njim i ohrano nam ga je.

A največša jakost sv. Jožefa je pa bila njegova poniznost. Sam Bog i njegova najsvetejša mati, kraljica nébe i zemlje ga bogata, od angelske časti nosi vekšo čast, vekši je kak Gabriel, ki jedini je bio vreden prvi spregovoriti na zemlji najlepši pozdrav: *Zdrava Marija* — vendar ostane Jožef tisti, šteri je prle bio: siromaški delavec, za koga svet nikaj ne ve. Ponizno je skrit, to je dika i velikost njegova. Samo sv. Pismo ešče od grešnikov več guči kak od njega, najčistejšega moža, naj ga Bog skrije i stem podigne po njegovo poniznosti za očo vseh krščenicov i vseh ljudi, gda ga postavi za patrona Matercerkve.

Poslušajmo še svetnike, ka pravijo od sv. Jožefa. Sv. Bernard pravi: „Verjem, ka je sveti mož, Jožef, bio najčistejši v devištvu, najglobši v poniznosti, najbolje žareči v ljubeznosti do Boga, najzvišenejši v molitvi.“ Sv. Christostom pa svedoči: „Jožef je v vseh jakostah bio popolen“.

Je čuda zato, da je On oča, patron Matercerkve? Čuda bi bila, če ne bi on bio. On je naš oča, o kak nas to veselil! On je patron Matercerkve, cele, trpeče vu vicah, vojskuvajoče se na zemlji i zmagašlavne v nebi. Oča je on i zato se poškrbi, da se reši njegova deca vic, se nahrani

z krühom angelskim na zemlji, se napoji z večnov sladkostjov v nebésah. Vsaka sirota je njegovo dete, vse milosti Marija po njem deli oča je zakonskih tak kak deviških, duhovnikom tak kak svetckim ljudem, Oča nam je. Se zavedamo te naše časti i dobrote? Ga prosimo krüha, tistoga beloga oltarnoga? Ga prosimo, naj reši Matercerkev Jezušovo tak strašno zdaj preganjano? Ga prosimo, naj nam ne vzemejo iz src naše dece Jezušeka to je njegove vere iz naših šol? Prosimo ga! On je oča i dete k oči mora iti i dete pri oči najde tudi svojo pomoč. Hodimo vsi k oči sv. Jožefi vsaki den z prošnjov: Sv. Jožef, Srca Jezušovoga mili prijateo, *prosi za nas!*

Cerkvene novice.

Pédesetletnico svetimo zdaj, ka je l. 1870. dec. 8. bio sv. Jožef od IX. Pija papo proglašen za patrona Matercerkve. Slavno vladajoči rimski papa Benedekt XV. se v posebnoj okrožnici spominajo te lepe obletnice, v šterom-priporačajo častenje sv. Jožefa. Naš sombotelski pišpek i mariborski knezoškof dr. M. Napotnik na podlagi papove okrožnice predpišujeta razne lepe pobožnosti na čast sv. Jožefi ob priliki petdesetletnice za letos.

V bratovčino sv. Jožefa spišujejo g. misijonarje v Celji.

Tri milijone kotrig šte bratovčina, štero je ustanovo duhovnik don Alojzij Guanella v Lombardiji od smrti sv. Jožefa. Nači se zove „križarska vojska na hasek vmirajočim“. Pij X. se jo podignoli na nadbratovčino ali glavno bratovčino, v šteroj se do 30 jezero sv. meš slüži za vmirajoče.

Priporočitev v molitve i sv. meše. Zračam se v molitve i sv. meše na čast sv. Jožefi v duševnih i telovnih britkostih. Obljubim zahvalo v M. Listi če se posluhnejo moje prošnje. S. Črensovci.

Na čast sv. Jožefi opravte vse duše, štere ljubite Matercerkev, devet dni ali par očanašov, ali litanije sv. Jožefa, ka se odpravi proti-krščanski duh iz ustave, štera se zdaj sklenjava v našoj

državi. V te namen se konči ednok tudi prečistite.

Dobrovoljna podpora na vödavanje M. Lista za l. 1921.

Darüvali so v koronah: Z *Brezovice*: Tivadar Ivan, Somi Janoš po 5, Hozjan Jožef 7, Djuran Marija 8, Koroša Marija, *Veržej* 7; z *Bakovec*: Varga Franc, Donša Štefan, Martinec Štefan, Horvat Franc po 2, Flegar Kata 7, Štadler Jožef 3, Jančar Janoš 10, Žokš Jožef, Ščap Štefan, Titan Treza, Baradič Treza, Gomboc Alojz po 5, Jelenovec Anton 1, Lukač Ana 4, vlč. g. *Kous Vince, kaplan, Türnišče* 200; z *Beltinec*: Šipoš Štefan 3, Obal Jožef, Nere Štefan, Nere Andraš, Činč Ivan po 7, Kovačič Mihal, Šömen Mihal, Bakan Mikloš po 1; naročniki z *Nuskove* 92, Zadravec Franjo, Veščica 2, z *Sodišinec*: Püvar Jožef 20, Hegedüš Matjaš 10, Domjan Treza 20, Nerat Marija Celje 20, Balažic Marija, *Sr. Bistrica* 10, Drvarič Mihalj *Bodonci* 10, naročniki z *Vančaveši* 32, Rogač Ivan *Petanci* 10, Marič Vince *Krajna* 20, Vučina Štefan, *Gederovci* 10, Šeruga Jožef *Sv. Sebestjan* 20, Z *Rankovec*: Püvar Jožef 10, Majcan Janoš 10, Kerec Fr. *M. Sobota* 10, Erna Razlag učit. *Ptuj* 20, Slana M. 1, *Slovenci iz S. Bethlehewa* 896, z *G. Bistrice*: Raj Štefan, Tkalec Matjaš po 4, Tomec Marija *Markovci* 10, Kolar Anton *Večeslavci* 3, Matjašec Ana *V. Polana* 20, Balažic Martin *Adrijanci* 20; z *Cankove*: Kerec Anton 9, Gjergyek Mirko (Imre), Smodiš Mihal po 5, Kočar Anton, Žalman Jožef po 6, Prasl Jožef, Činč Pavel, Pränčberger Mihal po 2, Simon Marija 20, Marič Leopold 10, Žalman Mica 4, Kerec Jožef 3, Gumilar Karol 12, Vogrinčič Anton 20; z *Skakovec*: Majc Marija 10, Geder Emma 2; z *Topolovec*: Pitz Jakoba 12, Vogrinčič Mihal 10, Gomboc Treza 4; z *Domajinec*: Benkič Janoš, Šarkan Fr, Škotnik Roza. Škotnik Janoš po 2, Kovač Jožef, Črpňjak Fr., Žilavec Minka po 4, Lük Janoš 5; z *Korošec*: Cigler Janoš 5, Gomboc Jožef, Pränčberger Franca po 2, Dravec Matjaš, Cigler Marija po 1 K.

Slovenci in presveto Srce Jezusovo.

Ljübi čtevci, gotovo ste vsi goreči častilci presv. Srca Jezusov.

šovoga. Oj, či bi mogli vsi praviti: „Mi in naše družine smo last Jezusovoga presv. Srca,“ kak je pravo dečak, od šteroga Vam zdaj ščem pripovedavati.

Tomi je že par let minolo. V hiši za stolom je sedo vojak pri vrči pijače, na klopi se je igralo dete domače družine.

„Pojeb, čidi pa si?“

„Jezusovoga presv. Srca“, je odgovoro hitro in veselo, ar tak ga je mati navčila.

„Jezusovoga presv. Srca? Ka pa je to?“ — Zdaj pa je šlo malomi na joč. Bežao je k materi i pravo: „Mama, te vojak ne pozna Srca Jezusovoga.“ — „Moje ljübo dete, pa moraš moliti, da spozna presv. Srce Jezusovo.“ Jožek je razmo, moliti mora, da tüdi vojak spozna to presv. Srce in odsegamao je vsikdar molo za njega. In vojak? Postao je rdeči, püsto je pivo in odiše, bilo ga je sram, da ga je mali dečak v spoznanji verskih resnic in v ljübezni do Boga nazaj djao.

Srce Jezusovo ljübiti i delovati, da ga tüdi drügi spoznajo ino ljübijö, to je naša sreča i naša sveta dužnost. Mi Slovenci smo Srce Jezusovo vsikdar goreče častiti i presv. Srce nam je vsikdar pomagalo, zato je za nas še posebna dužnost, moliti in pomagati, da tüdi drügi spoznajo to božje Srce. Da, postati mora ta naša ljüba drüžinska pobožnost, či ščemo, da ostane naš narod veren, srečen in zadovoljen. Jezus sam pravi: „Blagoslovo bom hiše, kde se bo častila podoba mojega Srca.“

Ubogi pogani v Afriki, nesrečni zamorci, Srca Jezusovoga še ne poznajo. Sedijo še v smrtnej senci i žmetne verige robstva jih oklepajo. Tem moramo pomagati, naši bratje so, naše sestre so! Mi Slovenci smo postali svoj narod, zato naj vsaki po svojoj moči z veseljom pomaga tem našim najnesrečnejšim čarnim bratom iz peklenskoga suženjstva, h kraljestvi Srca Jezusovoga. O kak nam bo zato Srce Jezusovo zahvalno, kak nas bo blagoslovilo.

Težko je delo misijonarov in misijonskih sester in zanašajo se na našo pomoč in na našo molitev. Nekša misijonarka iz Jüzne Afrike piše Klaverovoj drüžbi i izraža svoje prošnje sledeče: „Ka bi včinoli misijonarje, či bi njim prijatelje v domovini, ne pomagali z molitvov, da izprosijo blagoslov božji na misijone, in kak naj misijonarje oblačijo uboge siromake in naj podevčüjejo nevedne pogane, či jim dobrotniki ne pošljejo milodarov?“

Slovenec je meo vsikdar vsmiljenje do misijonov, še posebno do ubogih zamorskih robov ar lastna izkušnja nas je včila, ka se pravi trpeti in služiti tujim gospodom.

Itak edno, ljübi Slovenci, nam menjka. I božje Srce Jezusovo mora tüdi toj strani od pomoči. Kde so slovenski misijonarje, kde slovenske misijonarke? Srce Jezusovo — misijonsko Srce! Ali se med našimi ljudmi, med našov muhčečov se mladinov zaistino ne najde več misijonskih düš, štere bi aldüvale svoje življenje za zveličanje in rešitev nesrečnih poganskih bratov? Ali naše Marijine drüžbe naš tretjired i drüge bratovčine ne bi mogle meti nekelko več brige za naša misijonska začetja? Kelko dobroga bi včinoli sebi in bližnjemi s tem da bi postale kotrige ali podpornice misijonske drüžbe i bi širile z veseljom navdüšenost za tak vzvišeno in časom primerno misel. Kelko so včinoli v te cil drügi narodi! — In mi?

O presv. Srce Jezusovo, vzbüdi nam gorečo ljübezen do bližnjega in pravo apoštolsko gorečnost!

Zlate jagode.

Zdrava Marija!

Gda človek pobožno pravi te reči, čüti v srci nikše veselje in zadovolnost. Tak se njemi vidi, kak či bi on bio nadangel Gabriel, ki je prineseo Mariji z nebes te

pozdrav, ali pa sv. Elizabeta, štera je vsa vesela pozdravila Marijo, Mater božo.

Zdrava Marija! Pri tom pozdravi pa človek tüdi spozna, de je grešnik, ki trepetajoč zdigne svoj glas proti nebi, gde stanüje Marija, Pribežališče grešnikov.

Zdrava Marija! Ešče nikša misel pride pred človeka. On si misli na tisti zadnji hip, gda bo, ležeč na smrtnej posteli, obračao svoje na pol vgasnjene oči proti nebi in šepetao: Zdrava Marija ... zdaj in vu vüri naše smrti ...

Premišlavanje.

Trpljenje nas prinese pred Križ, Križ pa pred nebeske vrata. Posvetnjaki so žalostni, gda jih križi težijo, dobri kršćeniki pa jočejo či jih nemajo. Kršćeniki živejo med križi kak ribe v vodi. Mi bi mogli iskati križe, kak skopec išče zlat.

Nikdar si ne trbe glave tretji, odkod pridejo križi; pridejo od Boga, ki nam tak da priliko, da njemi pokažemo svojo lübezen. Gda pride sodni den, oh, kak mo veseli, da smo v življenji radi trpeli!

Strah pred trpljenjom povekša bolečine. Mi se žalostimo či moremo kaj trpeti, pa bi se mogli žalostiti zato, ka premalo trpimo, ar nikaj nas ne včini tak podobne Jezusi, kak gda nosimo križe.

Bog šče, da se gostokrat spomnimo na križ, zato je postavljeni poleg ceste, na bregi in na trgi (placi) naj bi ga videvši lahko pravili: Ovo, kak nas je Bog lübo!

Ki rad trpi i se močno bojüje proti grehi iz ljübezni do Boga, se bo sveto kak sunce. (Bl. Vianney.)

Privézani ptiček — düša človeka.

Ednok se je sv. Anselm sprehajao poleg morja. Naednok samo postoji, se zagleda in začno jokati. Zakaj je jokao? Tam nedeleč je bio mali deček, ki se je igrao (špilao) z ednim ptičkom.

Meo ga je privezanoga na dugoj niti, štere drugi konec je v roki držao. Pticek se je večkrat zdigno in leto precí visoko, dokeč se je nit ne napnola. Tedar ga je znova deček dolí k sebi potegno. To videvši sv. Anselm, se je jokao, rekoč svojemi tovariši: „Vidiš, te pticek je podoba človeče dūše, štera vsikdar žele k Bogi zleteti s svojimi misli i lūbeznostjov, pa jo hūdi dūh vleče k ničevosti toga sveta z nitmi, štere se zovejo — telovna vživanje“.

Mali Karlek ponūvle jagode deci.

— Dokeč je bio mali, so ga zvali Karlek, gda je zraseo, so ga zvali Karol, zdaj ga pa zovemo, sveti Karol Boromejski. Z njegovoga mladoga življenja znamo sledeče dogodke: Gda je zajtrastano, je navadno pravo: Bog me je to noč lūbezno obvarvao; zato pa jaz ščem njemi posvetiti vse moje misli i dela toga dneva.

— Gda je zajūtrkovao, si je mislo: Bog je tisti, ki mi da vsakdenešnji krūh; zato pa ščem njemi podariti svoje srce.

— Prvle kak se je začeo včiti, je najraj pravo: Bog žele od mene, naj bom delaven; zato se pa ščem marljivo včiti, da tak postanem dober i pameten.

— Pred obedom je mislo: Vsaki dober dar nam pride iz nebes od Boga; zato pa ščem vživati zahvalno i zmerno njegove dare, pa tūdi siromakom rad dam, ar smo vsi boži sinovje.

— Či je vido, ka so druga deca delala greh, je žalostno zdehno: Oh, či me Bog ne bi odvrācao od lagojega in nagibao k dobromi, znabiti bi spadno globše v greh kak te ali on.

— Či je vido pobožne in bogavne tovariše, je djao sam pri sebi: Bog ma na tom sveti dosta bolših lūdi kak sam jaz, zato se pa ščem na vso moč trūdití za pobolšanje.

— Gda se je večer sunce nagibalq, za gore in noč se je

razprestirala po dolini, si je mislo: Tak se nagne proti konci tūdi moje življenje, pa znabiti hitro, ar me Bog šče presaditi iz toga življenja v drugo, lepše in večno. Zato si pa že zdaj ščem pripraviti z dobrim življenjom edno lepo blazino za smrtno vōro, štera bo ravno večer mojega življenja.

— Idoč na počinek si je mislo: Bog je stvoro noč za počinek; v njegovo roke izročim svojo dūšo.

Tak je živo mali Karlek. Bog njemi je za to dao dosta milosti med temi tūdi to, da je postao dūhovnik, potēm pa škof (pūšpek) po smrti ga je pa v nebo pozvao.

Na vojsko!

„Gda sam zavrgeo sebe, sam najšeo Boga; gda sam iskao sebe, sam zgūbo Boga.“ (Tauler) Sebe iskati se pravi, dati teli vse ka si ono žele. Ki tak dela, preveč lahko spadne v greh in tak zgūbi Boga. Jezus nam pravi: „Ki najde svoje življenje, je bo zgūbo, i ki je bo zgūbo zavolo mene, je bo najšeo“. (Mat. 10, 39.) Namre tisti ki išče sebe, Jezusa pa zataji, se pogūbi, ki pa zataji samoga sebe zavolo Jezusa, najde večno življenje. Tūdi sv. Pavel nam veli: „Ka človek seja, to bo tūdi žeo. Ki seja svoje jelo, (poželenje) bo žeo od tela pogūblenje. Ki pa seja svojo dūšo, bo žeo od dūše večno življenje“. (Gal. 6, 8.)

Bojūjmo se neprestanoma proti našim strastem, to je, proti tistim slabim nagnjenjom, štere majo tak globoko korenje v našem srci. To je pa ne zadosta želeti, nego delati, pa včasih krvavo delati, či ščemo zmagati in kralūvati nad sebov.

Jezus govori.

Sinek, ne toži se. Vsaki be-težnik misli, ka je njemi najhūjše, in vsaki siromak, ka je on najsiromaskejši. Kakšekoli trpljenje bi ti poslao, bi bilo ravno tak. Vdaj se rad v mojo volo v vsakom trpljenji, brezi izbiranja. Ne veš, de ti jaz ščem ravno tak dobro, kak ti sam? Jaz sam Večna

Modrost zato pa znam bole, kaj je za tebe najbolše. Zakaj se to-žiš? Pravi rajši: Moj nebeski oča, včini z menov kajkoli želeš!

Či trpljenje ne bi bolelo, ne bi bilo trpljenje. Nikaj je ne bridkejše kak trpeti, in nikaj je ne veselejše kak trpljenje prenašati. Či bi ti samo v dobroti plavao, potēm ti jaz ne bi meo kaj poplačati, zdaj pa, gda trpiš za mene, sam tvoj dužnik. Či bi meo modrosj vseh zvezdoznancov i bi znao od Boga tak lepo govoriti kak jeziki vseh angelov i lūdi, vse to ti ne bi pomagalo toliko k življenji, kak či se v vsem svojem trpljenji meni popolnoma vdaš i podvržeš. Kajti ono lahko znajodobri i lagoji, to pa, (potrpežljivo trpeti) samo moji odebrani. (Bl. Henrik Suzo).

Veren sluga.

Kak naj popravi mladi človek svojo pot? V spunjavanji božih zapovedi.

Mladi sam ia zavrženi, nego tvojih pravic sam ne pozabo.

Mnogi me preganjajo, mnogi me mantrajo, nego jaz me odstopim od tvojih zapovedi.

Vido sam tiste, ki so ne obdržali tvojih zapovedi, nego so je zametavali i zato me je groza obišla.

Tūdi jaz sam blodo kak zgūblena ovca; toda ti o Gospod, išči me, tvojega služabnika, tvojih zapovedi sam ešče zato li ne pozabo.

Prebodni, o Gospod, moje meso, s svojim svetim strahom.

Blaženi so ki majo čisto srce, blaženi ki hodijo po poti božih zapovedi.

Veliki mir bode meli oni, ki tebe, o Gospod, lūbijo. (Ps. 118).

Tak je mōlo pobožen in ponižen krao David. Močno obeče Bogi, ka nikdar ne odstopi od njegovih zapovedi. Istina, grešio je tūdi on, vendar se je spokoro za grehe in popravo svoje življenje. Ne se je bojao ali sramūvao pred drugimi, gda so ga preganjali zavolo njegove pobožnosti. Tak bi mogeo biti vsaki dober krščenik, posebno pa dečki. Med temi se najde dosta dobrih, samo da ne vūpajo pokazati svoje pobožnosti pred drugimi pajdaši, da njim ne bi v oči metali, rekši, viš ga, barata, ali kaj takšega.

Tisk: E. Balkanji Dolnja Lendava.